

Retten til at udøve Sagførervirksomhed kan paa Foranledning af Justitsministeriet frakendes en Sagfører ved Dom, saafremt han paa Grund af Sindssygdom er uskikket til at udøve saadan Virksomhed. Under Sagen, der behandles i den borgerlige Retsplejes Former, beskikkes der Sagfører saavel for det offentlige som for den sagsøgte, for saa vidt denne ikke selv ønsker at sørge for sit Forsvar. Sagen er for begge Parter Vedkommende beneficeret i begge Instanser. Paastaas Grunden til Frakendelsen ikke længere at være til Stede, indhenter Justitsministeriet en Erklæring fra Retslægeraadet. Dersom Justitsministeriet paa Grundlag af denne Erklæring finder det forsvarligt, tilbagegiver det ham Retten. I modsat Fald kan den paagældende fordrer retslig Afgørelse af Spørgsmaalet ved Genoptagelse af den tidligere Sag. Saadan Genoptagelse kan dog kun fordres med et Aars Mellemlum, og fri Proces kan ikke kræves.

I samtlige ovennævnte Tilfælde, saavel som naar en Sagfører har deponeret sin Beskikkelse i Justitsministeriet, kan han som Regel først faa Beskikkelsen udliveret paa ny, naar han har fremskaffet Vandelsattest og Raadighedsattest som i § 119 ommeldt, og Sagførerraadets Erklæring har været indhentet.“

§ 138 a.

Efter § 138 tilføjes i Kapitel 14 som ny § 138 a:

„Saa længe Retten til at udøve Sagførervirksomhed er frataget en Sagfører af Justitsministeriet, saavel som naar han ved Dom er frakendt Retten til at udøve Sagførervirksomhed, er han uberettiget til at betegne sig som Sagfører eller til at benytte nogen anden Betegnelse, der er egnet til at bibringe Offentligheden den fejlagtige Antagelse, at han stadig har Ret til at udøve Sagførervirksomhed.

Medens en Sagfører har deponeret sin Beskikkelse i Justitsministeriet, er han, medmindre der ved Deponeringen er truffet anden Bestemmelse af Ministeriet, berettiget til at betegne sig som Sagfører, dog ikke i Forbindelse med Forretningsforhold.“

Til § 140.

I § 140, 2det Stykke, jfr. Lov Nr. 325 af 3. Juni 1919 § 6, udgaar 4de Punktum.

Til § 144.

§ 144 affattes saaledes:

„I Henhold til den foregaaende Paragraf kan Sagførerraadet skride ind mod hvert enkelt Samfundsmedlem, saavel af egen Drift som ifølge Begæring. Det samme gælder, naar en Sagfører udenfor sin Sagførervirksomhed i Forretningsforhold eller i andre Forhold af økonomisk Art har udvist en Adfærd, der er uværdig for en Sagfører.

Sagførerraadet kan tildele de enkelte Medlemmer af Sagførersamfundet Irettesættelser, forbyde dem Udførelsen af enkelte Sager eller Forretninger, paalægge dem Bøde af ikke over 5 000 Kr., suspendere dem fra Sagførervirksomheden i en vis Tid, dog ikke længere end 1 Aar. Beslutningen om Anvendelsen af disse Straffe bør indeholde en Bestemmelse om, hvorvidt den ved Raadets Foranstaltning vil være at bekendtgøre i Statstidende, og i bekræftende Fald tillige, i hvilke nærmere angivne af de paa Stedet mest udbredte Blade. I Tilfælde, hvor Sagførerraadet ikke finder tilstrækkelig Anledning til at anvende Straf, kan det give Advarsel.

Dog kan de nævnte Straffe ikke anvendes, og Advarsel ikke gives, uden at den paagældende har haft tilstrækkelig Lejlighed til at erklære sig over de ham gjorte Bebrejdelser og fremkomme med sit Forsvar, mundtlig eller skriftlig.

Til Oplysning i disse Sager og de i § 143 nævnte Tvistigheder samt saadanne Tvistigheder, som ifølge Sagførersamfundets Vedtægter, jfr. § 147, efter begge